

◀ 13,6 kilo og ikke just slank... ▶

- 1) Hundesnacks
- 2) Hundesnacks
- 3) Pop-up boilies
- 4) Nash Micromass
- 5) Sorte bønner
- 6) Kidney-bønner
- 7) Hampefrø
- 8) 16 mm boilies
(Nash Strawberry Birdfood)
- 9) Røde bønner
- 10) 20 mm boilies -
Nash Scopex Squid
- 11) Blackeye-bønner
- 12) Kæmpemajs
- 13) Tigernuts
- 14) Hestebønner
- 15) Fodermajs
- 16) Kikærter
- 17) Mungbønner

Samtlige partikelagn på billedet er ukogte.

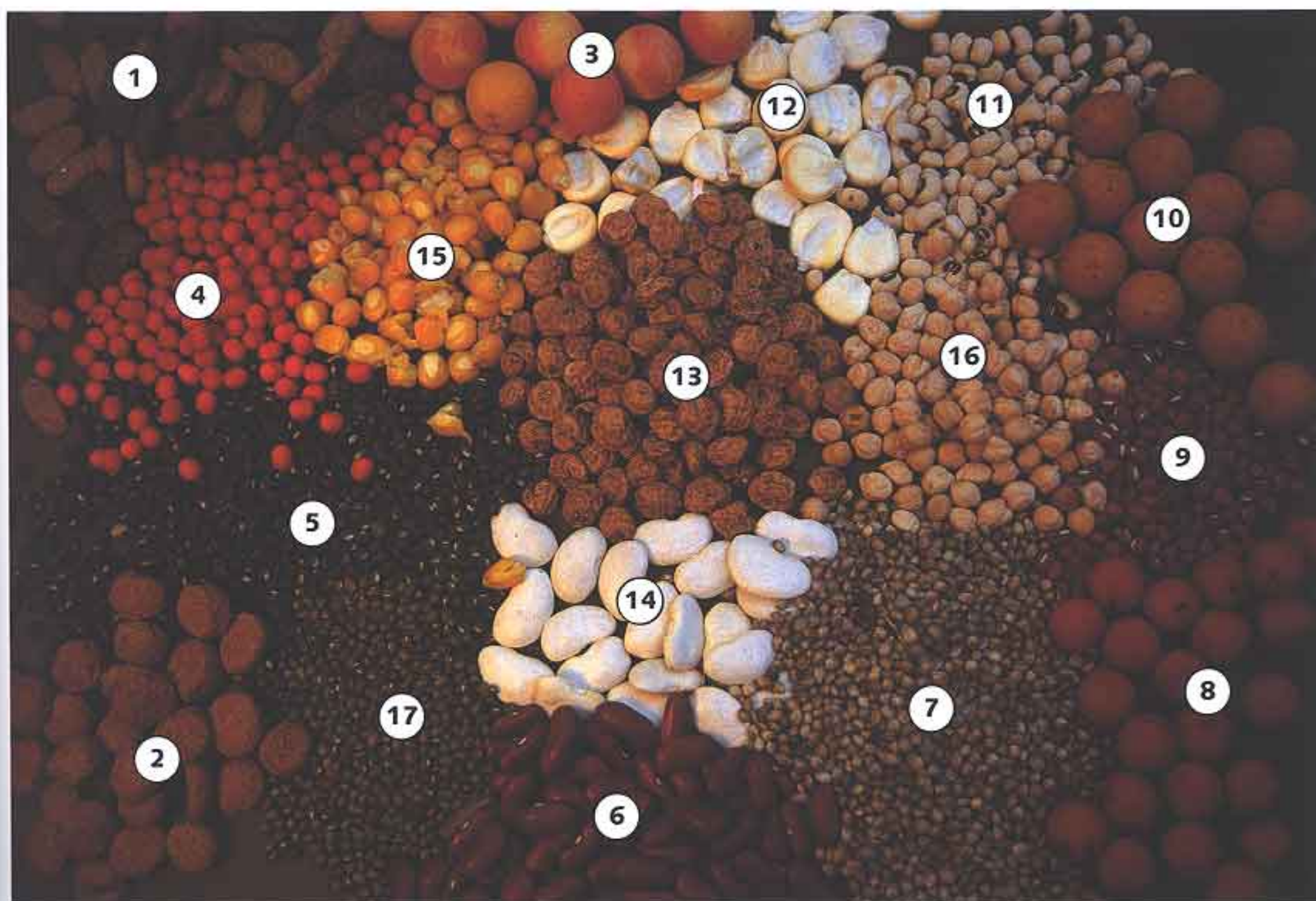
atletisk var den ikke. Efter en kort fight kunne jeg lande en mega røgtung 13,6 kilos spejlkarp. Fisken blev straks sacket for at vente på dagslys til fotograferingen. Efter et par timer stod solen endelig op. På markerne fløjtede vi berne om kap. Langsomt, men sikkert tøde græsset op for at opleve den smukkeste forårs-morgen i mands minde.

Partikelagn

Fiskeri med forskellige former for partikelagn er en gammel opfindelse. Med partikelagn forstås som regel små agn, der typisk løsfodres i store kvantiteter, med det formål at efterligne en naturlig „bulkforagerings situation“ for fiskene. Naturlig føde, som f.eks. bloodworms, findes ofte i koncentrerede lommer, hvor fisken „bulkforagerer“, når fødeforekomsterne er på deres højeste. Ved at bruge store mængder af ens små agn vil man i høj grad kunne efterligne denne si-

tuation, og få fiskene til at blive fuldstændig optaget af denne ene agn („preoccupation“). Partikelagn er som antydnet et vidt begreb, der i bred forstand dækker over alt fra maddiker og pupper („casters“) til hamp, majs, kikærter og tigernuts. På trods af at begrebet „particles“ i bredeste forstand dækker både animalske og vegetabiliske agn, forstår man med termen normalt vegetabiliske agn f.eks. korn, ærter, frø, nødder samt rodfrugter og knolde.

Begrebet partikelagn og fiskeri har igennem årenes løb udviklet sig en del. Oprindeligt var fiskeriet primært opbygget omkring ideen om massefodring og „preoccupation“, men agnene viste sig hurtigt at kunne bruges i forbindelse med en lang række fodermetoder og fisketeknikker. Selv om de traditionelle vegetabiliske partikelagn ofte virker bedst i forbindelse med forfodringer, er det dog langt fra altid tilfældet.

Mange partikelagn, f.eks. majs, vil ofte blive taget uden foregående fodring eller fungere fint i forbindelse med meget begrænsede fodringer. Traditionelt regnes bolt-rigs med korte krogfaser som en af de bedste metoder til fiskeri med partikelagn. Andre metoder, rangerende over alt fra løslin- og flådfiskeri til fiskeri med glide-takler, kan dog i mange situationer virke mindst lige så godt.

Fiskeri med partikelagn kan have mange fordele, hvad enten man vælger agnen ud fra betragtninger om „preoccupation“ eller ej. Partikelagn har her den udprægede fordel, at de er ufattelig nemme at klargøre inden fiskeriet. De fleste partikelagn fås i tørret form. Det eneste, der kræves, er, at man stiller dem i blød, tilsætter sødestoffer m.m, hvorefter man koger dem i et passende stykke tid afhængig af agnens størrelse og hårdhed. Samme tidsbesparelse kan man naturligvis opnå ved at købe færdiglavede boilies. Problemet med disse er blot, at de koster betydeligt mere end partikelagn. En kilopris på 80-120 kroner er ikke ualmindeligt for færdig boilies af ordentlig kvalitet. Køber man partikel

agn i større partier, vil man kunne komme ned på kilopriser, der ligger på 5 - 15 kroner kiloet. Alt i alt vil man altså kunne reducere sine udgifter ganske betydeligt ved at bruge partikelagn i sine fodringer.

Tørrede partikelagn har desuden den fordel, at de kan holde sig betydeligt længere tid end traditionelle boilie ingredienser. Partikelagn kan, hvis de opbevares tørt, holde sig i årevis. Rejser man langvejs for at fiske, har partikelagn yderligere den fordel, at de kan skaffes hvor som helst et hvilket som helst sted i verden.

Selvom partikelagn har mange fordele, har de ligesom alle andre agn deres ulemper. En af de ting, der ofte giver størst problemer, navnlig i forbindelse med mindre agn, er deres mangel på selektivitet. Er der store mængder af uønskede småfisk, der terroriserer fodringen, kan man få problemer med at præsentere sin krogagn, uden den bliver taget af alt andet, end det man er ude efter. En effektiv løsning på småfiskeproblemer kan være at bruge større krogagn, f.eks. en boilie fisket over et tæppe af partikelagn. En klas-

sisk metode, der vil være utrolig effektiv i mange situationer. Har man fodret så kraftigt med en bestemt partikelagn, f.eks. hamp, at fiskene for alvor er blevet „hjernevasket“, risikerer man dog, at de mopper hele fodringen op - undtagen krogagnen, der skiller sig ud.

En løsning på „preoccupation problemet“ kan være at fodre med blandet partikelagn af forskellig størrelse eller fodre mere spredt. På denne måde undgår man, at fiskene bliver alt for opslugt af en enkelt agn. Med denne foderteknik bruges partikelagnen indlysende nok ikke for at skabe „preoccupation“, men snarere for at hjælpe til at holde fiskene aktivt fødesøgende på pladsen uden at de mættes.

Har man virkelig store problemer med småfisk, vil den bedste løsning enten være at undgå forfodring inden fiskeriet, vælge partikelagn, der ikke har den store visuelle attraktion eller at fodre i mørke, hvor småfiskene ofte er mindre aktive. En anden ulempe ved partikelagn er, at de i visse situationer kan være sværere at fodre med end f.eks. traditionelle boilies. Dette skyldes dels deres størrelse og vægt, dels deres ofte irregulære form, der kan besværliggøre præcisionsfodring på større afstande.

Skal der fodres relativt tæt på land, kan man som regel klare sig med håndkraft eller slangebøsse. Fordelen ved en slangebøsse frem for et kasterør i partikelsammenhæng er, at det er lettere at lave en tæt „rund“ fodring. Når der skal løsfodres med partikelagn på over et par meters afstand, er det vigtigt ikke at blande forskellige agn i samme agnspand. Skyder man f.eks. en håndfuld blandet majs og hampefrø ud, vil majsene på grund af deres større vægtfylde flyve længst, hvorved agnene bliver spredt og „adskilt“ i to separate fodringer. Med kasterør vil partiklerne lande i „linier“, hvilket primært er en fordel, hvis man vil lægge et tyndt lokkespor. Skal agnen lidt længere ud, kan det være en fordel at blande det op med grundfoder, dels for at holde det sammen i kastet, dels for at opnå en større kastevægt og bedre duftspredning.

Ved løsfodring på mere end 10-15 meters afstand er den bedste løsning som regel at fodre ved hjælp af enten feeders, baitdroppers eller at sejle foderet ud.

Skulle man absolut lave en grovopdeling af partikelagn, kunne man inddele dem i micro-partikelagn og større partikelagn. De mest almindelige micro partikelagn er hamp, ris, byg, havre, havregryn, hvede, boghvede, rapsfrø, hirse og lupin. De har alle det tilfælles, at de er tilstrækkelig små til at være mere eller mindre umulige at sætte på krogen. Den mest normale måde at bruge disse som krogagn på er enten at klistre dem til en kork- eller polystyrene kugle (flydende) eller at modellere dem ind i overfladen på en klump „Bogey“ og fiske denne på et hår - synkende (se fig. 16 b). Bogey er et klart og klistret tyggegummi-agtigt materiale, der kræver, at agnene er tørre, for at de fæstner. Når micropartiklerne sidder, som de skal, lader man kuglen tørre ud, indtil agnene sidder ordentligt fast. Bogey-kuglen kan i øvrigt gøres flydende ved at modellere den omkring et stykke polystyrene eller kork for enden af håret.

Et andet godt alternativ til montering af micro-partikelagn er at montere 3-4 „hår“ til krogen og påklistre de enkelte microagn til hårene med sekundlim. Agnene skal naturligvis være tørre, og de sidder som regel bedst fast, hvis man bruger relativt tykke og løst spundne hår f.eks. uldtråd.

OVERHEAD-RIGS

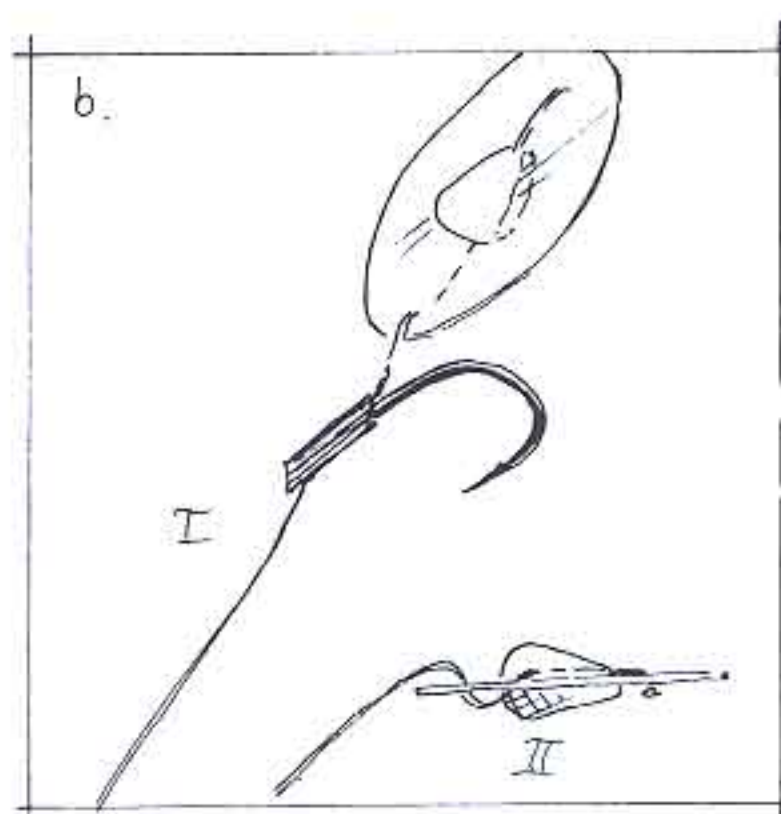
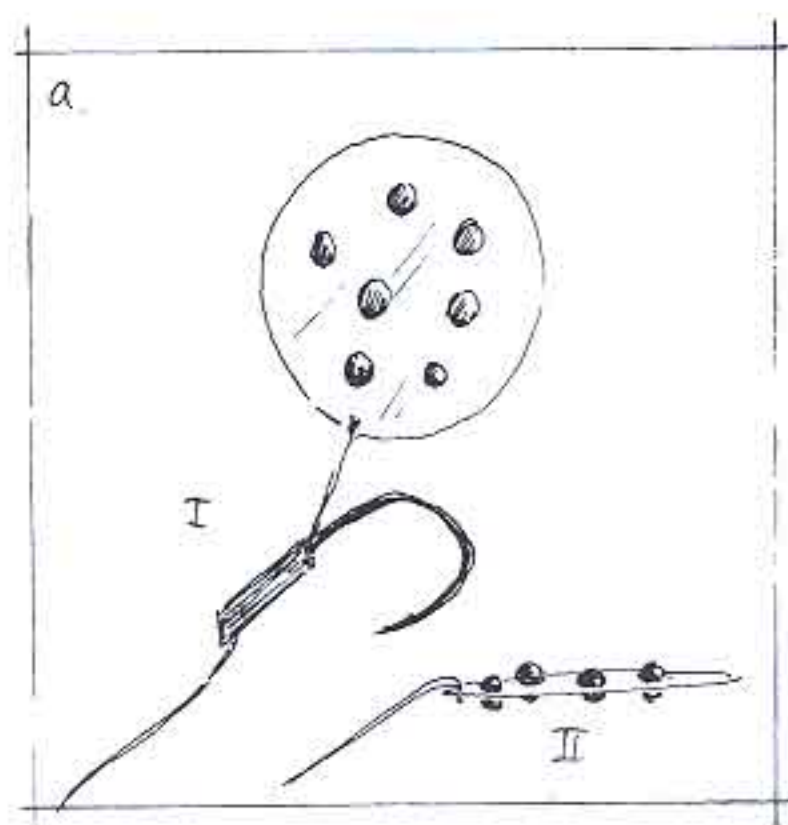
Et af de store problemer med traditionelle monteringer af micro- og små partikelagn samt miniboilies er, at de enten er for „let gennemskuelige“ eller for lidt selektive. En bogey klump med f.eks. hampefrø sorterer småfiskene fra, men ser f.eks. ikke særlig naturlig ud, når den ligger på et tæppe af hamp, hvor der er 1/2-1 centimeter imellem frøene. Hampefrø fisket på multiple hairs ser en anelse mere naturlige ud, men er til gengæld ikke særlig småfiskesikre. En af de mest naturligt udseende hårpræsentationer af partikelagn fås uden tvivl ved at sprede agnene på håret, så de ikke ligger i en „mistænkelig sammenhængende kæde“ på bunden.

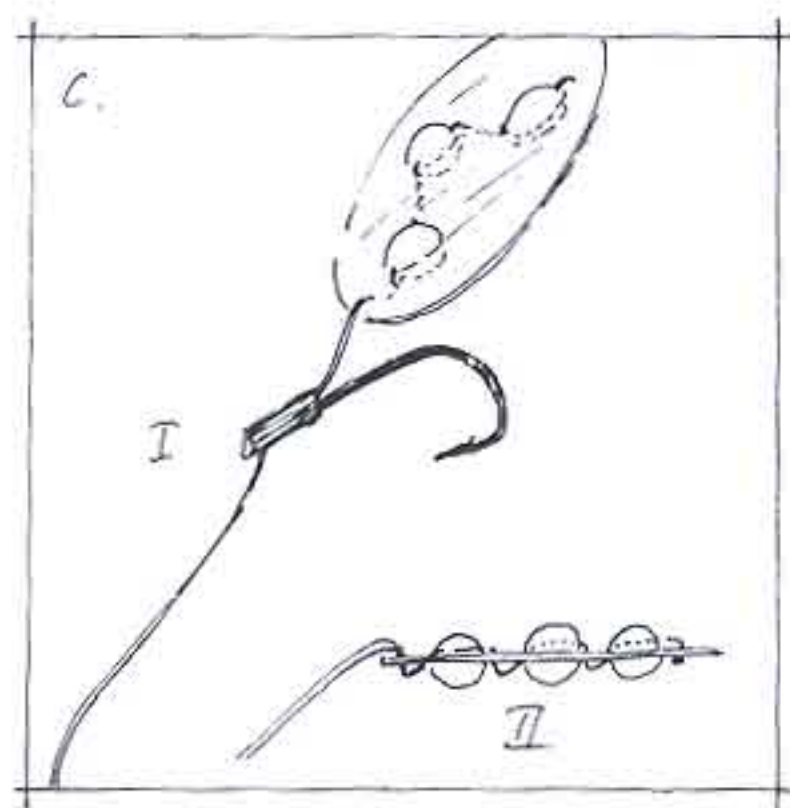
En løsning, jeg har eksperimenteret en del med, går ud på at montere partikelagn, f.eks. hamp, på et gennemsigtigt stykke plast. Placeret på denne måde ser krogagnene ud som om de ligger tilfældigt spredt på bunden. Set fra karpens synsvinkel vil frøene på den gennemsigtige „agnplade“ være mere eller mindre umulige at skelne fra de frie foderagn, der ligger jævnt fordelt på bunden. Har plastpladen en passende stivhed, kan småfiskene ikke gabe over småagnene, hvorved det nu bliver muligt både at kombinere naturlig præsentation med selektivitet.

En „hampeplade“, som vist på fig. 1. a laves på følgende måde: 1) Pladen laves af et stykke gennemsigtigt „overhead plast“. Fordelen ved denne plasttype er dels, at den er nem at

arbejde med, uden at materialet flækker, dels at den er stiv nok til, at småfiskene ikke kan bøje pladen. Afhængig af mængden af terroriserende småfisk klippes et cirkelrundt stykke med en diameter på 15-25 mm ud af overhead siden. 2) Herefter tråder man „håret“, f.eks. 0,06 mm nylon eller flouro-carbon på en nål, og for enden af „håret“ bindes en kunde. Nålen med håret trækkes derefter igennem kanten af plastpladen, til knuden når pladen. Med en dråbe sekundlim fastgøres håret i dets endelige position. 3) Dråber af sekundlim spredes med 3-5 mm's mellemrum på pladen, hvorefter tørre hampefrø placeres i limklatterne. Når limen er tørret, vendes pladen, og proceduren gentages. Håret monteres derefter på krogtaglet. Er limningen ikke helt perfekt, kan man få problemer med, at småfiskene efter et godt stykke tid får „brækket“ partikelagnene af pladen.

Alternativet er at indlejre agnene i huller i plastpladen, hvorefter de syes på et gennemgående hair, som vist på fig. 1, b-c. Denne metode er helt suveræn til de lidt større partikelagn, f.eks. majs, kikærter, peanuts og bønner samt miniboilies. Fremgangsmåden er som følger: 1) Er agnene „relativt“ runde, f.eks. miniboilies, standses/presses huller i plasten med en hulmaskine af den type, der bruges til at lave huller i læderbælter (disse har mange forskellige standsediameterer at

vælge imellem). Er agnen mere assymetrisk, f.eks. majs eller kidneybønner, skæres hullet i pladen med en skarp skalpel eller hobbykniv. Hullet skal være så stort at agnen kun lige akkurat kan presses ind i hullet. For at opnå denne præcision skæres hver hul individuelt til de udvalgte krogagn. 2) Et tyndt nylonhair trådes, og der laves en kunde for enden. 3) Hairet trækkes igennem kanten af pladen, og knuden fikseres med en dråbe se-

kundlim. 4) Agnen, der passer ned i det første hul, trådes på hairret, hvorefter nålen stikkes igennem „agnhullet“ 5) Nålen skubbes tilbage igennem platen i kanten af det næste „agnhul“. 6) En ny agn trådes på hairret, og proceduren gentages indtil alle agn er trådet på hairret. 7) Hairet strammes op, så det løber i en lige linie i plastpladens plan. 8) Med små dråber sekundlim fæstnes hairret til pladen, så agnene ikke kan bevæge sig ud af hullerne. 9) Plastpladen fæstnes v.h.a. et gennemsigtigt hair til krogtalet. Har man kun en enkelt agn eller en række af agn, kan den gennemgående hair bruges til at fæstne pladen til krogen. Overhead-rigs fungerer også perfekt til enkeltagnspræsentationer, og med f.eks. et enkelt fodermajskorn indlejret i et 25 mm plaststykke (UFO-rig), er det muligt at fiske majskornet med en naturligt udseende præsentation der er lige så selektiv som en 25 mm boilie - en ting, der er umulig med en standard hair-rig præsentation. De omkringliggende foderagn kan med fordel være bløde, søde og duftende dåsemajs.

◀
 Dr. B med en smuk DK skælkarpe på 14,2 kilo. Fisken faldt for et enkelt majskorn fisket på en UFO-rig.

Metoden er i øvrigt helt perfekt i forbindelse med micromass fodringer. Fisker man en miniboilie, der imiterer den valgte micromass i form, farve og duft over fodringen, er krogagnen stort set umulig at skelne fra foderagnene, hvorved man har store chancer for at udnytte en evt „preoccupation“. Plaststykkets store bæreflade gør endvidere, at det relativt let bliver suget ind. Lige så

snart overhead-riggen er inde i munden på fisken, vil den som regel opdage bedraget og forsøge at spytte krogtalet ud igen. For at modvirke dette, er det derfor vigtigt at bruge en passende bolt-rig eller AE-krogtalet.

MICRO PARTIKEL AGN

Hampefrø er uden diskussion min absolutte favorit blandt micro-partiklerne. Frøene har med deres specielle olieholdige smag og sødligt pikante duft en uovertruffen evne til at få en hvilken som helst fredfisk til at gå amok. Normalt plejer jeg blot at lade hampen stå i blød natten over (10-12 timer), hvorefter den flyttes over i en gryde og bringes i kog i opblødningsvandet. Hampen koges ved svag varme i cirka en halv time, indtil de sprækker, og man kan se de hvide spirer. Herefter hældes hele molevitten, inklusive opblødnings-/kogevand, over i en beholder, hvor det kan trække yderligere 6-24 timer, indtil man skal bruge agnen. Jo længere agnen står i blød, desto mere vil smagstofferne trække ud i væden. Når hampene har stået et par dage inden de bliver brugt, er det derfor en klar fordel at hælde væden ud på foderpladsen sammen med frøene. Dette kan i følge sagens natur kun lade sig gøre, hvis man fisker på kortdistancen eller fodrer fra båd. Alternativt kan man bruge væden som fugtningsmiddel i forfoder spækket med hamp. Hampenes smag er så lokkende i sig selv, at det ikke er nødvendigt at tilsætte yderligere smagsstoffer. Frøene fungerer fint sammen med andre partikelagn.

Ris er en anden micropartikelagn, der virker godt i mange vande. Afhængig af typen og hvilken konsistens man foretrækker, tilbere-

des risen præcis som ved normal madlavning. Da risen ikke har meget smag i sig selv, foretrækker jeg at tilsætte flavours og sødestoffer i kogevandet. Pas på ikke at overfodre, da ris som bekendt mætter rimelig godt. Der findes ufattelige mængder af forskellige små linser. Fælles for dem alle er, at de ikke behøver kvældning og får en fin konsistens efter 25-40 minutters kogning afhængig af størrelsen. De øvrige micropartikler har alle tilfælles, at de kun skal koge ultra kort tid for ikke at klistre sammen til en ubehjælpelig masse. Er de ordentligt opblødt et par dage i forvejen, kan man ofte nøjes med blot at skolde dem i 20-30 sekunder. Den nemmeste måde at skolde micropartikler på er at putte dem i en carsack og sænke dem ned i det kogende vand. Metoden er langt nemmere end at fumle rundt med at hælde vand fra igennem en si.

De mest brugte større partikelagn er enten korn, frø, rodknolde, bønner, ærter eller nødder. De mest almindeligt brugte er majs, diverse snittede og kogte dybfrostgrøntsager, solsikkefrø, tigernuts, soja-, kidney-, black-eye-, adzuki-, mung- og hestebønner, kikærter, maplepeas, diverse linser samt mandler, hassel-, pistache-, cashew- og jord-nødder. Af disse er majs og kikærter nok mest „instant“ virkende. De fleste andre er mere selektive og kræver i højere grad forfodring før fiskeriet.

Majs fås i et utal af afskygninger, hvoraf de mest brugte er dåsemajs og fodermajs. Dåsemajs er en af de nemmeste agn, man kan slippe afsted med at bruge. Dåsen åbnes og agnen er klar til brug - intet kan være lettere! Dåsemajs er kogt, sødet og ligger i en tyk, velsmagende lage, der virker mindst lige så lokkende på fiskene, som majsene i sig selv. Har man mulighed for at få lagen ud på foderpladsen, enten i form af fugtning i grundfoder, frosset ned eller ved fodring fra båd, kan det kun forbedre fiskeriet. Der er stor forskel på kvaliteten af de forskellige dåsemajs. Både form, størrelse, fasthed og smag kan variere en hel del.

Fisker jeg efter større fisk og vil undgå for mange hug af f.eks. skaller, foretrækker jeg så store og faste majs som muligt. Tilsvarende hvis majsene præsenteres på et hår. Jo blødere majsene er, desto lettere ryger den af på ubelejlige tidspunkter. Går man efter mindre fisk, eller fisker med meget små krogstørrelser med majsene fisket direkte på krogen, kan små og bløde majs være den bedste løsning, fordi det er lettere at kroge fiskene med en lille blød agn. Uanset hvad foretrækker jeg, at majsene er godt søde og inderlige i smagen. Er fiskene efterhånden begyndt at gennemskue standard dåsemajs, kan det give bonus at forsøge sig med farvede eller smagstilsatte dåsemajs. Det bedste kommercielle bud på denne type majs er „Pescavivas“ dåsemajs, der fås i en del forskellige farver og smagsvarianter.

Frysemajs har den fordel, at de har en relativt hård og sej overflade, der gør dem velegnede til hårtakler. Majsene kan med fordel tilsættes sødemiddel og eventuelt en flavour for at gøre dem mere attraktive. Dagen inden fiskeriet lægges de i vand med de valgte tilsætningsstoffer, så det kan trænge godt ind.

Fodermajs er uden diskussion den billigste løsning, hvis man har tænkt sig at fodre i større mængder. Tørrede majserner kan fås på et hvilket som helst foderstoflager i 20-50 kilos sække. Majsene bør kvældes i minimum 1-2 døgn, inden de koges i 15-25 minutter. Fodermajs, der har stået i blød i flere uger, er efter min mening en af de bedste partikelagn, man kan opdrive. Selvom de mildest talt kommer til at lugte temmelig dårligt, skal man ikke tage sig af det. Fiskene elsker majs, der er ved at gå i forgæring!! Jeg har flere gange haft et fantastisk fiskeri med majs, der har stået i blød i over en måned - udendørs og i kraftig sommervarme. Da disse majs ikke har meget smag i sig selv, plejer jeg at tilsætte godt med koncentreret sødestof for at give agnen en mere lokkende smag. Fodermajs er den hårdeste majstype man kan få fat på - også efter kvældning og kogning. Den er derfor det perfekte valg, hvis der er mange småfisk, og agnen præsenteres på et hår. Hvorvidt det er absolut nødvendigt at koge fodermajs, er i øvrigt et temmelig omdiskuteret emne. Personligt er det både min og mange andres erfaring, at fiskene ikke tager skade af ukogte fodermajs, så længe det har være opblødt i lang tid og er svulmet op til fuld størrelse. Rent fordøjelsesmæssigt vil fiskene dog få mest ud af majsene, hvis de er kogt, så hvis man har muligheden, kan man ligså godt tage sig det ekstra besvær.

Diverse frysegrøntsager, som f.eks. kogte grønne ærter eller gulerødder og kartofler snittet i tern, vil i mange tilfælde kunne fange godt med fisk. Særligt kartofler vil vinde godt ved at ligge i lage i diverse sødestoffer. En klassiker er vaniliesukker. Små kogte hele

kartofler kan være udemærkede krogagn, hvis man vil undgå, at småfiskene tager agnen.

Solsikkefrø er en glimrende agn, primært til karper. På grund af et stort tomt luftrum inde i frøet flyder de, uanset om man koger dem eller ej. Frøene er derfor oplagte partikelfloaters. Solsikkefrø har sorte og hvide længdestriber, der er en god imitation af zebramuslinger, som i mange kontinentale vande udgør en stor del af karpernes føde.

Tigernuts eller „jordmandler“ er blandt andet på grund af sin hårdhed nok en af de mest selektive partikelagn til karper. Karperne er vilde med tigernuts, der kvældes i 1-2 døgn, inden man koger dem en halv times tid. Koger man dem længere end dette, bliver de ikke meget blødere af den grund. Der er efter min mening ingen grund til at tilsætte yderligere flavours eller sødestoffer, da de har en lokkende smag i sig selv. Agnen er i øvrigt så hård, at den har svært ved at optage diverse tilsætningsstoffer. Pas på ikke at overfodre, da de mætter og ligger „tungt“. Da tigernuts er meget svært fordøjelige, ryger de ofte delvist fordøjede ud af fiskens tarm, hvorefter de spises igen af den samme eller andre forbigående fisk. Af samme årsag kan tigernuts fisket uden nogen form for fodring være utrolig effektivt, da der i søer, hvor der er blevet fodret en del med agnen, vil ligge enkelte „tigere“ spredt over alt. Fiskene forbinde derfor ikke nødvendigvis en enkelt tigernut med fare!

Bønner er suveræne karpeagn, blandt andet fordi de ikke står højest på ønskelisten blandt andre arter. De mest brugte er blackeye-, soja-, mung-, kidney- og hestebønner. Samtlige bønner, på nær mungbønner, er giftige i rå tilstand. Det er derfor vigtigt altid at hælde førstegangs opblødningsvand fra, da giften trækkes ud i vandet, samt koge bønnerne inden brug. Af samme årsag plejer jeg efter endt foropblødning og kogning at stille dem i blød yderligere et stykke tid, hvor de kan trække smags- og eventuelle sødestoffer i rent vand. Bønner opblødes typisk 1 døgn

inden brug, hvorefter de afhængig af størrelse og hårdhed koges 5-30 minutter, jo større bønner, desto længere kogetid. 15-20 minutter er et godt udgangspunkt for bønner af mellemstørrelse, f.eks. blackeye-, soja- og kidneybønner. En god fidus til tilberedningen af forskellige bønner er at koge dem i diverse supper. Den mest populære version er nok tomatsuppe, men forskellige kødsupper virker også fint. Vælger man at satse på stor visuel attraktion, er det bedste at vælge lyse bønner til mørk bund og omvendt. Er der derimod mange småfisk eller ænder på lavt vand, er den bedste taktik det stik modsatte. Flade og asymmetrisk formede bønner som kidney- og hestebønner er suveræne, dels fordi de ikke synker ned i blødt dynd, dels fordi de på grund af formen er meget svære for mindre fisk at gå i gang med. Ulempen ved dem er selvfølgelig, at de er svære at fodre præcist med mere end 5-10 meter ude.

Kikærter er en af mine absolutte favoritter inden for partikelagn. Dette skyldes blandt andet, at de især til karper tit virker fuldstændig „instant“. Normalt kvælder jeg mine kikærter i 16-24 timer inden jeg koger dem i 20-25 minutter. Kikærterne er rigeligt attraktive i sig selv, og det er derfor sjældent jeg tilsætter andet end eventuelt koncentreret sødestof. Agnen tager dog fint imod flavours, hvis man har lyst til at eksperimentere. Kikærter kan også fås på dåseform.

Maplepeas er ligesom kikærter en partikelagn, der har stået tidens test og fanget masser af fisk. Agnene kvældes i 10-15 timer, hvorefter de koges i opblødningsvand cirka en halv time. Maple peas er i øvrigt kendte for at være særligt effektive i mudrede vande, da de ikke så let tager afsmag fra det dunstende dynd. At de har svært ved at tage smag gælder selvfølgelig også for flavours.

Nødder er temmelig dyre, hvilket naturligvis sætter sine begrænsninger rent fodringsmæssigt. Jordnødder kan dog skaffes relativt billigt i større kvantiteter. Nødderne tilberedes ved kvældning i et døgn tid, hvorefter de koges i 25-30 minutter, afhængig af hvor hårde man ønsker dem.

Generelle råd om partikelagn

Større partikelagn fiskes normalt på kroge varierende fra str. 8-2. Fisker man f.eks. et enkelt stort majs-korn eller en enkelt kikært på et hår, er en str. 8 passende. Har man to på et hår er en 6'er mere ideel. Fisker man mange partikler og foam på samme hår eller bruger større og bredere agn som kidney- eller hestebønner, er en str. 4 passende. Har man brug for at presse fisken meget hårdt, bruger mange store agn på håret eller fisker flerhårsmonteringer, er en str. 2 normalt det klogeste valg. Uanset hvad fisker jeg altid de lidt større „hårde partikelagn“ på hairs for at give den bedst mulige krogning. Hvilket hair og takel, der er bedst, afhænger fuldstændig af situationen. Grundprincipperne for brug af hår og takler er fuldstændig de samme, hvad enten man bruger større partikelagn eller boilies, og disse optaklingsmetoder kan du læse mere om i afsnittet om bundfiskeri.

Vælger man at tilsætte den valgte partikelagn flavours eller sødestoffer, er det vigtigt at tænke over, hvordan man gør det. Alkohol-baserede flavours bør, på grund af fordampningen, altid

først tilsættes, når partiklerne efter kogningen stilles i blød. Sødestoffer derimod kan man sagtens tilsætte opblødningsvandet og koge op, uden at det virker formindskende på smagen - tværtimod. Læs mere om dosering af tilsætningsstoffer i boilieafsnittet. Når man stiller agnene til kvældning, er det vigtigt at tage højde for, at de udvider sig betragteligt. Sørg altid for kun at fylde beholderen halvt op med tørre agn. Herefter fyldes vand i beholderen, til det står et godt stykke over de ukvældede agn. Opblødningsvæden, hvad enten vi snakker før eller efter kogning, behøver ikke altid at være vand. Mange partikler vil kunne tilføjes en naturlig ekstra lækker smag uden brug af traditionelle flavours, f.eks. ved at opbløde agnen i mælk eller flydende melasse.

Når de uopblødte agn opbevares på ubestemt tid, skal du sørge for, at de står tørt og køligt, f.eks. i store plastspande med tætsluttende låg.

Karpe taget på UFO-rig. ▼

Opbevares de i sække, er der dels store risici for fugt, og dels en temmelig stor risiko for at få sit hjem invaderet af rotter og mus, der har opsnuset deres livs forråds-kammer. De færdigkogte agn opbevares lettest i samme type plastbeholdere, som er nævnt i forbindelse med tør-opbevaring. Bruges letfordærlige tilsætninger i kvældevandet, er det særlig vigtigt at opbevare agnen køligt. Ønsker man at farve partiklerne, gøres det ved at blande farven op i opblødningsvandet.

Dej og boilies

Pasta eller dejagn samt boilies kaldes ofte „special agn“, og det er ikke helt uden grund. Med forskellige bindere, f.eks. mel og æg, kan man i praksis blande en hvilken som helst ingrediens i agnen og dermed skabe en helt bestemt smag, form, farve, struktur og konsistens. Med andre ord: uendelige variationsmuligheder. Flydeegenskaber og hårdhed kan endvidere varieres ved at opvarme, nedkøle, koge eller bage agnen. Specialagnene inddeles typisk i pasta, boilies og pop-ups samt diverse gel-agn og „floater cake“.

Dej

Da enhver dej eller „pasta“ kan koges og laves til „boilies“, vil det gå for vidt at beskrive samtlige pastatyper her. Jeg vil derfor her koncentrere mig om de mest simple pastaer, der oftest kun bruges som dejagn.

Dej har mange fordele. Selv om de er mindre „småfiske-proof“ end boilies, er de dog mere selektive efter storfisk end de fleste standard-agn, som f.eks. majs, maddiker og orm. Fordelen ved pasta frem for boilies er, at de lækker duftstofferne hurtigere ud i vandet, hvilket som regel vil være ensbetydende med en mere „instant“ virkende agn. En af de mest anvendte typer dejagn bygger på vådstoffet som det, der skal virke som attraktor på fiskene. Et godt eksempel på dette er diverse kødpastaer, der er en gammel opfindelse. Allerede i 1650'erne blev kødpasta brugt som karpeagn af den legendariske Izaak Walton efter følgende opskrift: „Deres dejg skal de lave saadan: tag kød af en kanin eller kat, og skær det i små stykker, dertil tager De bønnemel, eller hvis det ikke er nemt at faa, saa en anden slags mel. Bland det sam-

men, og put noget sukker i eller honning, hvad jeg mener, er det bedste. Stød det sammen i en morter, eller De kan ælte det med hænderne så de bør være meget rene - lav det derpå til en kugle eller 2-3 kugler (man må håbe at han ikke brugte en hel kat, hvis da ikke lige karperne havde meget store munde dengang), hvad de synes, så De kan bruge dem“.

Kødpasta fremstilles i dag typisk ved hjælp af f.eks. blodpølse, leverpostej samt katte- og hundemad på dåse. Er indholdet af dåsen meget finthakket, kan man nøjes med at bruge det direkte. Som regel kan det dog bedst svare sig at blende kødstykkerne grundigt, så det bliver lettere at arbejde med. Når vådstoffet har den konsistens, man ønsker, afstives det til dej ved at tilsætte forskellige former for mel. Som regel kan det bedst svare sig at gå efter tøringredienser, der binder godt uden at få agnen til at sprække for meget. Personligt foretrækker jeg soyamel, majs mel eller rismel til dette formål. Har man problemer med at få mixet til at binde perfekt og ønsker en mere lind konsistens, kan det tit hjælpe at tilsætte æg og eventuelt en lille smule olie til vådmixet, inden det æltes sammen med tøringredienserne. Kødpasta er en hæderkronet agn, der har stået tidens test, men i disse moderne tider har „gamle agn“ en tendens til at blive overset. Faktum er, at de fanger den dag i dag og vil blive ved med det.

Brøddej kan i mange vande, hvor der andefodres i den helt store stil med brød, være en genial brødagn, hvis man har problemer med småfisk. Brødpasta er i princippet blot „mashed bread“ (franskbrødsindmad opblødt i vand), hvor vandet uddrives ved at presse det ud igennem et rent stykke klæde. Når det er umuligt at vride mere vand ud, æltes dejen godt, indtil den har en passende konsistens. Er dejen alligevel for smattet eller har svært ved at holde sammen, kan man eventuelt spæde op med en tøringrediens, der binder godt, f.eks. hvedemel eller gluten. Honning er i øvrigt en god klassisk tilsætning til denne agn.

Ostepasta kan være en super velfangende agn. Alle typer ost kan bruges, men de mest velfangende er ofte de bløde og stærktlugtende skimmeloste. Problemet, når man fisker de bløde oste direkte på kroen, er, at de let falder af. Det gælder derfor om at give dem en mere fast konsistens, hvilket kan gøres på flere måder. Den